

Csikai Gábor

Rézirozi

és az ünnepek

2. rész

Rézirozi és a húsvéti nyúl

– Mikor jön mááááár a Húsvéti Nyúúúúúúl? – kérdezte Lüpekék körülbelül háromszázharmincharmadik alkalommal, ami nem volt éppen kis teljesítmény, tekintve, hogy még csak reggel nyolcra járt az idő.

– Ne aggodalmaskodj már, mindjárt itt lesz! – válaszolt Rézirozi ugyancsak körülbelül háromszázharmincharmadik alkalommal. De hiába nyugtatgatta barátját, azért az előbb már ő is kissé idegesen tekintett ki ablakon.

A két barátnak ugyanis ezen a reggelen már hét órakor felpattant a szeme. Pedig sima hétköznapokon, ha óvodába kellett menni, Rézirozit

még reggel nyolckor is alig lehetett kikönyörögni az ágyból.

A kislánytól ilyen gyors öltözködést sem sűrűn lehetett látni, mint húsvét vasárnapjának szép, nap-sütéses reggelén. Egy sitty, egy sutty, és már minden ruhát magára is rántott.

Lüpekéknek mondjuk ezzel nem nagyon akadtak gondjai, kék bundája fölé ugyanis nem kellett semmit vennie. De most ő sem vakarászta perce-kig az égszínű szőrszálakat, hanem egy hipp, egy hopp, és gyorsabban ért ki az ajtón, mint a kislány.

A ház tövéből tépett fűből a fészekkel is seperc alatt elkészültek. Igaz Lüpekék egy csöppet aggodott rajta, hogy nem lesz-e kicsi a fészke.

– Annyira jó voltam karácsony óta, hogy egy ilyen bolhányi fészekbe nem fog beleférni a sok ajándék, ami jár nekem – közölte elégedetten.

– Hát ettől azért nem tartanék túlzottan – mosolyodott el Rézirozi. – Tudnék pár olyan mutatványt felsorolni, amik miatt akár kisebbre is vehetnéd a fészek méreteit.

– Az lehetséges – szólt sértődött hangon a kekec – hogy követtem el pár apróbb csíny, de azzal, hogy sikeresen megtaláltam a Mikulás listáját, és azzal, hogy az utolsó karácsonyi angyalt is visszajuttattam a Mennyországba, minden kekecségemet jóvátettem.

– Hát azért ebben a két jócselekedetben akadt nekünk is némi szerepünk – csóválta meg a fejét a kislány, és egy picit beljebb tolta Lüpekék fészkeinek falait. – De ha tényleg annyira jó voltál, akkor a Nyúl majd ide a fészek mellé is tud rakodni.

Ebben aztán szépen ki is egyeztek. Aztán álltak még ott pár percig, és csöndben csodálták a formásra a sikeredett fészkeket.

Hanem ez már lassan egy órája történt, és a Nyúlnak még mindig hírét-hamvát nem látták. Így aztán még mindig nem került bele egyetlen ajándék sem Rézirozi kicsi, de formás és Lüpekék elég nagy, de ugyancsak formás fészkébe.

– Mikor jön mááááár... – kezdett bele valószínűleg háromszázharmincnegyedszer is a kekec, azonban ekkor már nem tudta befejezni ezt a